

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/103/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6611203445
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6611203445.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Márie Podhorovej, v právnej veci žalobcu: Y. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX C. XX, právne zast. JUDr. Bronislava Garajová, advokátka, so sídlom Advokátskej kancelárie Železničná 291/6, 987 01 Poltár, proti žalovaným: 1/ J.. F. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX C. XXX, zast. J.. B. D., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX C. č. XXX, 2/ F. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom Q. M. XXX/XA, XXX XX R., obaja žalovaní právne zast. JUDr. Vladimír Mikuš, advokát, so sídlom 960 01 Zvolen, Rákoš 8960/22, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 10C/43/2011 - 472 zo dňa 01. 03. 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 10C/43/2011-472 zo dňa 01. 03. 2018 potvrdzuje.
II. Žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným 1/, 2/ nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) určil, že nehnuteľnosti zapísané Okresným úradom Lučenec, katastrálnym odborom pre okres R., Obec a katastrálne územie C., na LV č. XXX, parcely registra C parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 574 m², parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoria o výmere 114 m², parc. č. XXXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 54 m², stavby rodinný dom súpisné č. XXX na parcele č. XXXX/X a hospodárska budova bez súpisného čísla na parcele č. XXXX/X sú v podielovom spoluvlastníctve žalovaného 1/ J.. F. D., rod. D., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XXX, v podiele 29/48 k celku a žalovaného 2/ F. A., rod. A., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom R., ul. C. M. XXXX/XA v podiele 13/48 k celku a žalobkyne Y. B., rod. K., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. XX v podiele 1/8 k celku (výrok I.). O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie výrokom II. tak, že žalobkyni priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, pričom vyslovil, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou vo veci samej domáhala voči žalovaným 1/, 2/ určenia podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam špecifikovaným ako vyššie, a to vo výške spoluvlastníckeho podielu v 1/8. Právny základ uplatneného nároku opierala o tú skutočnosť, že v rámci pozemkovej reformy výmerom o vlastníctve pôdy č. XXXX/XX-X vydanom Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave nadobudlo spoločenstvo prídelcov nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území Obce C. vo výmere 42 ha 6566 m², všetky zapísané pôvodne v pozemno-knižnej vložke X kat. úz. tejto obce. Konkrétne sa malo jednať o nehnuteľnosti pridelené ako spoločný majetok Q. B. X. s manželkou a siedmim spoločníkom. Podľa pripojenej zápisnice a zoznamu prídelcov sa malo jednať spolu o osem prídelcov s manželkami, pod bodom 4 zoznamu prídelcov boli uvedení aj Q. K. (A.) a manželka V., rod. H., rodičia žalobkyne. Podľa zápisnice zo dňa 01. 10. 1948 sa

prídelcom na základe schváleného prídelového plánu a návrhu odovzdal do držby a vlastníctva jednak spoločný majetok ako aj majetok tvoriaci výlučné vlastníctvo prídelcov. Ako spoločný majetok je uvedená aj nehnuteľnosť vo vložke č. X parc. č. XXXX - domovní vo výmere 0,0742 m². Podiel pripadajúci na ôsmich prídelcov a ich manželky bol u každej osoby v 1/16.

2. Súd prvej inštancie po predchádzajúcom zrušení rozsudku a vrátení veci odvolacím súdom vykonal vo veci ďalšie rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého následne konštatoval, že pre účely tohto konania a správneho právneho posúdenia veci je predovšetkým potrebné ozrejmiť, že právni predchodcovia žalobkyne nadobudli do výlučného vlastníctva prídelom jednak nehnuteľnosti tvoriace ich samostatné podielové spoluvlastníctvo, a to rozhodnutím Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave o celkovej výmere 8 ha 6005 m² bez uvedenia dátumu rozhodnutia, odňatej im rozhodnutím odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV v Lučenci č. Pod XXXX/XX zo dňa 05. 01. 1958 (tieto nehnuteľnosti nie sú predmetom sporu), ale i podiely po 1/16 zo spoločného majetku pre osem prídelcov Q. B. X. a manželka P., rod. H. a sedem spoločníkov výmerom Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave výmerom zo dňa 18. 05. 1948 s pripojeným zoznamom prídelcov. Títo nadobudli podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnosti v kat. úz. C. vo vložke č. X, parc. č. XXXX domovní vo výmere 0,0742 m², ktorá je predmetom sporu ako aj iných nehnuteľností v tomto výmere uvedených, ktoré však predmetom sporu nie sú. Z pripojeného spisu Obvodného pozemkového úradu Lučenec č. LC/2010/00011 je zistiteľné, že rozhodnutím tohto orgánu č. LC/2010/00011 zo dňa 14. 12. 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 03. 01. 2011, bolo reštitučné konanie k nehnuteľnostiam prideleným do vlastníctva ako spoločný majetok pre prídelcov Q. B. X. a manželka P. na základe výmeru o vlastníctve pôdy vydaného a schváleného Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave dňa 18. 05. 1948 pod č. XXXX/XX-X právoplatne zastavené. Reštitučné konanie a rozhodnutie sa však týkalo iných nehnuteľností - parciel spolu vo výmere 426 566 m² u žalobkyne v podiele 1/8. Vzhľadom na právoplatné zastavenie tohto konania pre späťvzatie návrhu a skutočnosť, že sporná nehnuteľnosť nebola jeho predmetom, je výsledok reštitučného konania pre súd v tomto spore právne bezvýznamný. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/787/2014 - 313 zo dňa 29. 02. 2016 a uviedol, že v zmysle intencií uvedeného uznesenia bolo potrebné doplniť dokazovanie najmä za účelom objasnenia okolností, za akých došlo k odňatiu vlastníctva spoločenstvu prídelcov vrátane právnych predchodcov žalobkyne a posúdiť, či títo prípadne neodovzdali nehnuteľnosti štátnym lesom - či sa vlastníctva vzdali a orgán ONV ich potom prevzal v mene štátu. Súd prvej inštancie najprv ustálil, že výmer Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave, vydaný podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Sb. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. SNR, súd prvej inštancie považoval a vyhodnotil ako zákonný. Predmetné rozhodnutie má charakter správneho aktu, bolo vydané orgánom na to oprávneným v medziach jeho právomoci, je právoplatné a vykonateľné, a preto je dôvodné ho považovať za právne relevantné, a to bez ohľadu na pochybenie vo výmere nehnuteľností. Podľa § 73 nariadenia č. 104/1945 Sb. chyby v písaní alebo v počtoch ako aj iné zrejme nesprávnosti v rozhodnutí alebo jeho vyhotovení môže úrad kedykoľvek z úradnej moci opraviť. Po sčítaní konkrétnych výmer nehnuteľností podľa uvedeného výmeru má byť ich celková výmera správne 62 ha 6566 m². Výmery a prídelové listiny ako verejné listiny boli a aj v súčasnosti sú dokladmi o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam a sú vkladuschopnými listinami spôsobilými na zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Podľa obvyčajového práva platného na Slovensku do 31. 12. 1950 bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísanej do pozemkovej knihy spravidla len vpisom do pozemkovej knihy (intabulačný princíp), z ktorého však existoval celý rad výnimiek. Občiansky zákonník č. 141/1950 Zb. dňom 01. 01. 1951 zrušil tento intabulačný systém tým, že vlastnícke právo k nehnuteľným veciam sa nadobúda už samotnou zmluvou a zápis do pozemkovej knihy mal už len deklaratórny charakter. Súd bol potom viazaný rozhodnutím správneho orgánu o prídelení nehnuteľnosti potiaľ, že je povinný vychádzať z jeho účinkov, ktoré sa prejavujú v tom, že právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva je rozhodnutie o ich prídelení. Samotná skutočnosť uvedenia nesprávnej výmery nemá za následok nulitu aktu, ani nerobí tento akt neplatným. Zo znenia § 1 ods. 2 nariadenia SNR č. 104/1946 Sb. SNR zo dňa 05. 09. 1946 vyplýva, že výmer o vlastníctve pôdy je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej poľnohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovný súd urobí zápis vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia. Aj keď zápis knihovný súd nevykonal, táto skutočnosť nemení na nedostatku preukázania vlastníctva, keďže v ďalšom období mal zápis do pozemkovej knihy len deklaratórny charakter. Dôvodnosť určovacej žaloby je preto zo strany žalobkyne dostatočne preukázaná, a to pre nutnosť zosúladenia evidenčného stavu katastra nehnuteľností so stavom právnym. Pokiaľ sa týka zákonnosti rozhodnutia odboru poľnohospodárstva

a lesného hospodárstva rady ONV v Lučenci č. Pod XXXX/XX zo dňa 05. 01. 1958, týkajúceho sa odňatia rozhodnutia vo veci v predtlačenom formulári, je dôvod odňatia „opustil - nehospodáril so starostlivosťou riadneho hospodára - o údržbu budov sa nestaral“ vyškrtnutý a ako dôvod odňatia sa uvádza odovzdanie štátnym lesom. Z pripojenej zápisnice s predtlačou hlavičky konajúceho orgánu Krajský národný výbor v Banskej Bystrici, Okresný národný výbor v Lučenci, sa uvádza, že sa jedná o kultúru a výmeru prídelu: dom, dvor, pastva, lúka, les - 62,6566 ha, prídelca mal hospodáriť na týchto nehnuteľnostiach od roku 1947 do roku 1951, novým nadobúdateľom má byť Čsl. štát - pôdohospodársky odbor v Lučenci, ktorý preberá prídel od 01. 10. 1951. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že uvedené rozhodnutie odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV v Lučenci zo dňa 05. 01. 1958 však nie je právoplatné a tým ani vykonateľné. Podľa správy Ministerstva vnútra SR, Štátny archív v Banskej Bystrici, pracovisko archív Lučenec zo dňa 08. 09. 2017 bolo zistené, že žiadnemu prídelcovi zo spoločenstva prídelcov nebolo rozhodnutie doručené, žiadne doručky o doručení rozhodnutia neboli k rozhodnutiu pripojené, čím je dôvodné vyvodiť, že neexistujú, prídelcovia sa na prejednávaní veci osobne nezúčastnili. Samotné rozhodnutie v poučení o opravnom prostriedku ako i zákon pripúšťali proti vydanému rozhodnutiu právo odvolania. K strate alebo obmedzeniu vlastníckeho práva prídelcov nemohlo dôjsť takýmto rozhodnutím a k deklarovaniu prechodu vlastníckeho práva z doterajších vlastníkov - prídelcu na ČSR do správy pôdohospodárskeho odboru rady ONV v Lučenci. Súd prvej inštancie taktiež zvýraznil, že pridelenie už raz pridelenej pôdy inému subjektu v tomto období právne predpisy účinne neumožňovali (§ 23 ods. 2 nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. SNR), štát sa nemohol stať vlastníkom, nemohol byť prídelcom, keďže pôda mohla byť pridelená iba osobám v tomto nariadení špecifikovaným. Posudzujúc predmetnú vec podľa vyššie uvedených kritérií, keďže sa jedná o nehnuteľnosti špecificky podliehajúce prídelovému režimu, v rozhodnutí orgánu okresného národného výboru sa jedná o paakt. Zo zápisnice zo dňa 05. 01. 1958 vyplýva, že podľa predtlače, pečiatok a podpisov na tejto listine boli prítomní len zástupca MNV a orgán okresného národného výboru, čo svedčí, že vec nebola s prídelcami ani prejednávaná. Vec bola prejednávaná dňa 05. 01. 1958 a v ten istý deň malo byť vydané i uvedené rozhodnutie orgánu ONV. Na listine nie je ani jeden podpis odchádzajúcich prídelcov. Keďže z uvedenej zápisnice vyplýva, že prídelcovia pôdu zlepšili a odovzdali socialistickému sektoru, čo bolo dôvodom pre nevyrubenie užívacieho poplatku, v dôsledku socializácie a násilného odňatia nehnuteľného majetku orgán okresného národného výboru uviedol ako dôvod straty vlastníctva prídelcov odovzdanie štátnym lesom. Účelovému konaniu svedčí aj skutočnosť, že prídelcovia mali odovzdať nehnuteľnosti do roku 1951, štát nadobudol prídel od 01.10.1951. Je dôvodné považovať za účelové i vydanie takéhoto rozhodnutia orgánom s nedostatkom právomocí až dňa 05. 01. 1958. Aj sám štátny orgán konštatoval užívanie nehnuteľností prídelcami (vstúpenie do držby od roku 1947), ako to vyplýva aj z príslušnej zápisnice zo dňa 05. 01. 1958, pričom lehota na vydanie takéhoto rozhodnutia už uplynula v roku 1957. Po uplynutí 10-ročnej lehoty nebolo možné takéto rozhodnutie vydať (§ 23 ods. 2 nariadenia SNR č. 104/1945 v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. SNR). Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 141/1950 Sb. (Stredný občiansky zákonník) sa vlastníctvo stráca najmä tým, že ho nadobudne niekto iný alebo že sa ho vlastník vzdá. Prídelca sa môže prídelu podľa tohto zákonného ustanovenia vzdať a opustiť ho, čo vyplýva z obsahu jeho vlastníckeho práva. Takýto úkon však musí byť urobený slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne. Prídelový pôdohospodársky majetok však predstavuje určité špecifikum. Podľa § 22 nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. SNR scudziť, dať do árendy a zaťažiť majetok pridelený podľa tohto nariadenia možno len s predchádzajúcim súhlasom Povereníctva Slovenskej národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu. Scudziť alebo dať do árendy možno len osobe, ktorá vyhovuje prídelovým podmienkam. Táto skutočnosť vyplýva aj z bodu III. ods. 4 výmeru o prídele. Jedná sa teda o voľne nescudziteľnú vec podľa § 132 ods. 2 Stredného OZ. Z toho vyplýva, že prípadne prídelcovia neboli oprávnení prídel odovzdať štátnym lesom ako organizácii, najmä nie bez predchádzajúceho súhlasu Povereníctva SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu, resp. oprávneného nástupníckeho subjektu. Prídelcovia sa mohli vzdať prídelu jeho odovzdaním len vo vzťahu k tomuto oprávnenému subjektu. Javí sa, že štátne lesy mohli mať záujem na pridelení lesných pozemkov podľa § 11 ods. 1 nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR s výmerou do 100 ha za podmienok v tomto ustanovení uvedených, ale aj v tomto prípade bolo možné takto postupovať len pridelením na to oprávneným subjektom. Právne relevantným spôsobom štátne orgány ani prípadne prídelcovia nekonali a rozhodnutie orgánu ONV je nezákonné, preto ani nemohlo byť v pozemkovej knihe zápisom zo dňa 24. 02. 1958 podľa návrhu odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV v Lučenci zo dňa 24. 02. 1957 vložené vlastnícke právo pre Československý štát č. Pod XXXX/XX v správe odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV v Lučenci. Preto nie je možné vo veci aplikovať spôsob nadobudnutia vlastníctva štátom podľa ust. § 132 ods. 1 OZ č. 141/1950 Sb. vzdaním sa vlastníctva prídelcom. Okresný národný výbor - odbor pôdohospodárstva, lesného a vodného

hospodárstva Lučenec len hospodárskou zmluvou č. PLVH-191/84 zo dňa 25. 06. 1984, schválenou dňa 05. 09. 1984, previedol podľa vyhlášky č. 156/75 Zb. lesné pozemky, zastavané plochy, ostatné plochy, záhradu a lúky na Stredoslovenské štátne lesy Banská Bystrica - lesný závod Modrý Kameň. Predmetom prevodu boli iné stavby. Ďalej súd uviedol s poukazom na vykonané dokazovanie, že je zrejme, že ohľadne spornej nehnuteľnosti je jej hodnoverná evidencia sporná. Pokiaľ by však v minulosti bola odovzdaná štátnym lesom, Obvodný úrad Banská Bystrica by ju nemohol v roku 2009 odpredať právnym predchodcom žalovaných 1/, 2/. Z vykonaných dôkazov tak mal súd za preukázané, že žalobkyňa nadobudla svoj spoluvlastnícky podiel vyplývajúci zo skutočností príslušnej prídelovej listiny. Aj keď by tomu tak nebolo, mohlo by prichádzať do úvahy nadobudnutie jej spoluvlastníctva vydržaním za podmienok podľa § 115, § 116 zákona č. 141/1950 Zb. Keďže spoluvlastníctvo žalobkyne v 1/8 vyplýva z vkladuschopnej prídelovej listiny, súd sa v ďalšom už nadobudnutím vlastníctva nezaoberal. Pre zápis v evidencii nehnuteľností bolo potrebné spoluvlastnícky podiel žalobkyne v 1/8 vyjadriť vo vzťahu k žalovaným 1/, 2/ príslušným zlomkom a to delencom a deliteľom, ktoré svedčia číslu deliteľnej výšky podielu. Zmenšené spoluvlastnícke podiely predstavujú u žalovanej 1/ 29/48, u žalovaného 2/ 13/48 a u žalobkyne 6/48 - všetko ako 1 celok 48/48. Uvedený tvar zlomku 6/48 súd upravil do základného tvaru, ktorým je 1/8. Rozhodnutie o trovách konania súd zdôvodnil plným úspechom žalobkyne v spore, a preto jej priznal právo na náhradu trov konania voči žalovaným 1/, 2/ v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní 1/, 2/ prostredníctvom ich spoločného právneho zástupcu, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Namietali, že rozsudok súdu prvej inštancie považujú za nezákonný, nespravodlivý a v konečných dôsledkoch i za nepreskúmateľný. Tento sa vôbec alebo len okrajovo riadil právnym názorom odvolacieho súdu a tento si vyložil tak, aby zapadol do rámca pôvodne vykonaného dokazovania, resp. do pôvodne ním vysloveného právneho názoru, ktorý považujú za neobjektívny a tendenčný. Na jednej strane spochybňuje hodnovernosť výpovedí svedkov, ako aj samotnú výpoveď žalobkyne, na druhej strane sa však v podstate nelogicky stotožňuje s touto jej výpoveďou, ktorú žalovaní považujú len za účelový opis neuveriteľného životného príbehu, ktorý žalobkyňa predostrela súdu. Skutkové tvrdenia podopreté listinnými dôkazmi žalovaných nechal súd bez povšimnutia alebo sa s týmito vysporiadal len okrajovo. Súd prvej inštancie uprednostnil dokazovanie listinnými dôkazmi po tom, čo by žalobkyňa svojou výpoveďou, podopretou účelovými výpoveďami ďalších ňou navrhnutých svedkov, zjavne nemohla uniesť dôkazné bremeno. Pokiaľ súd považoval za rozhodujúci dôkaz výmer o vlastníctve pôdy zo dňa 18. 05. 1948, mal sa vysporiadať so všetkými jeho časťami, najmä však s článkom II., v ktorom sa uvádza: „nehnuteľnosti pod bodom I. sú pridelené v celosti - v rovnakom pomere - za podmienok uvedených pod bodom III. tohto výmeru a ich konečno platná prídelová cena ako tiež správne pozemko-knižné označenie a presná výmera bude určená v prídelovej listine, ktorú vydá Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy“. Z uvedeného vyplýva, že podstatnou súčasťou tohto výmeru je alebo mala byť prídelová listina, pretože samotný výmer obsahuje nesprávne údaje, a to najmä pokiaľ ide o celkovú výmeru, keď sa v ňom uvádza, že sa prideľujú podľa prídelového plánu vypracovaného Miestnou roľníckou komisiou v C. poľnohospodárske nehnuteľnosti v celkovej výmere 42,6566 ha, čo v skutočnosti nezodpovedá ani súčtu výmer jednotlivých pridelených parciel, podľa ktorých by mala celková výmera poľnohospodárskych nehnuteľností 62,6566 ha, ako k nej dospel súd. Podľa pozemkovo-knižnej vložky č. X pre kat. úz. C. je v tomto výmere nesprávne uvedená výmera parc. č. XXXX lúka, keď miesto výmery 3 ha, 14 árov a 80 m² je uvedená výmera len 1,5 ha. Takto nesprávne sú uvedené výmery ďalších parciel, ako parc. č. XXXX. XXXX, XXXX. Súčtom takýchto nesprávne uvádzaných výmer pozemkových nehnuteľností nemožno teda dospieť ani k celkovej prídelovanej výmere 62.6566 ha. Neobstojí preto úvaha súdu, že tieto nesprávne údaje, na ktoré žalovaní poukazovali, sú len chyby v písaní, alebo počtoch, ktoré ako zrejme nesprávnosti môže úrad kedykoľvek z úradnej moci opraviť. Takáto listina sa nedala zapísať do katastra nehnuteľnosti a zrejme aj preto nebola zapísaná do dnešného dňa. Aby táto listina, t. j. predmetný výmer, bola platným právnym úkonom, zákon predpisoval ďalšie náležitosti, ako napríklad okrúhla pečiatka a pod., na čo tiež v súlade s prijatými súdnymi stanoviskami poukázali. Podporne žalovaní poukázali aj na zápisnicu Roľníckej komisie spísanej na Miestnom národnom výbore v C. dňa 14. 02. 1947 a na zápisnicu spísanú na Miestnom národnom výbore v C. zo dňa 12. 03. 1947, podľa ktorých došlo k výberu uchádzačov o prídel na skonfiškovaný poľnohospodársky majetok bývalého vlastníka P. H. v kat. úz. C.. Podľa týchto zápisníc, schválených zodpovednými orgánmi, nemala byť súčasťou prídelu obytná budova u mašťaľ, ale tieto mali byť dané prídelcom do spoločného užívania, pokiaľ si vystavia svoje obytné a hospodársky potrebné staviská na označených stavebných parcelách, ktoré im aj ako stavebné pozemky boli osobitnými prídelovými listinami dané do vlastníctva. Tak tomu bolo aj pri právnych predchodcoch

žalobkyne Q. K. (A.) s manželkou V., r. H., ktorému bol okrem iného pridelený stavebný pozemok vedený v pozemkovo-knižnej vo vložke č. X ako parc. č. XXXX/X o výmere 0.2000 ha. Je preto v zásadnom rozpore s tým, čo je uvedené v napádanom výmere zo dňa 18. 05. 1948, že predmetom prídela je aj obytná budova a maštaľ. Súd sa mal preto ako s predbežnou otázkou vysporiadať s týmito zápisnicami, ktoré tvoria súčasť súdneho spisu a ktoré mali tvoriť prílohu konečnej prídelaovej listiny tak, ako je to uvedené v jeho časti I. a II. Pokiaľ ide o ich skutočné užívanie, žalovaní tvrdia s poukazom na výpoveď svedka Q. M., ktorý do notárskej zápisnice uviedol, že jeho brat V. M. a jeho rodičia byvali od roku 1953 do roku 1957 v dome nachádzajúcom sa v katastrálnom území C. na para. č. XXXX s popisným č. XXX vo vlastníctve Československej republiky, ktorý je vedený v pozemkovo-knižnej vo vložke č. V. pre kat. úz. C.. Ďalej potvrdil, že tento obytný dom mali v užívaní od Štátnych lesov z dôvodu, že jeho otec bol pastier a pásol ovce patriace Československej republike, ktorá mu ako zamestnancovi dala tento dom do užívania. Táto svedecká výpoveď vyvrátila preto účelové a pritom nelogické výpovede žalobkyne a vypočutých svedkov o tom, že tieto nehnuteľnosti užívali v predmetnej dobe oni. Navyiac to, že Q. M., hovorí v neprospech žalobkyne pravdu, potvrdzuje tiež prídelaový plán zo dňa 24. 05. 1956, ktorý bol zrejme vypracovaný až dodatočne a ktorý preukazuje, že do užívania predmetných nehnuteľností vstúpili Štátne lesy už v roku 1951. Súd sa aj s týmto dôkazom vysporiadal tak, že ho vyhodnotil v prospech žalobkyne. Keďže výmer o vlastníctve pôdy zo dňa 18. 05. 1948 pre svoju neurčitost', nezrozumiteľnosť, nepresnosť ako i ďalšie zjavné pochybenia, vrátane odkazu na ďalší zrejme nezrealizovaný právny úkon, možno dôvodne považovať za neplatný, je táto skutočnosť prvým dôvodom, prečo mal súd žalobu zamietnuť. Druhým dôvodom zamietnutia žaloby je, že súd nespochybniteľné listiny značnej výpovednej hodnoty, na ktoré poukázal odvolací súd, nechal bez povšimnutia alebo sa s týmito okrajovo vysporiadal len tak, aby bolo možné vyhovieť žalobe. Nemožno totiž spochybniť bez ďalších hodnoverných dôkazov najmä rozhodnutie ONV v Lučenci zo dňa 05. 01. 1958 a zápisnicu zo dňa 05. 01. 1958, tvoriacu prílohu tohto rozhodnutia, podľa ktorých je zrejme, že prídelaovia, a teda aj právni predchodcovia žalobkyne hospodárili na prídelaovej pôde od roku 1947 do roku 1951 a že od 01. 09. 1951 prevzal, resp. nadobudol tento prídela Československý štát v zastúpení Pôdohospodárskym odborom ONV v Lučenci. Tiež nemožno spochybniť údaje týchto listín, že prídelaovia tieto nehnuteľnosti odovzdali Štátnym lesom dobrovoľne. Podstatným údajom je tá skutočnosť, že prídela prešli do vlastníctva Československému štátu a z tohto pohľadu nemožno považovať za podstatné, kto následne tieto nehnuteľnosti prevzal do užívania, aj keď v týchto listinných dôkazoch sa spomínajú Štátne lesy, ktoré neboli priamo účastníkom týchto konaní. Navyiac následné tvrdenia žalobkyne o tom, že prídelaovia museli odovzdať predmetné nehnuteľnosti do jednotného roľníckeho družstva, pretože sa zdráhali do neho vstúpiť, je v zásadnom rozpore s jej predchádzajúcimi výpoveďami, ako aj s výpoveďami vypočutých svedkov, ktorí tvrdili, že tieto nehnuteľnosti trvalo užívali, pričom opisovali aj spôsob ich užívania bez toho, aby si uvedomovali, že prídela nepozostávali z ornej pôdy a že ich užívanie takým spôsobom, ako uvádzajú, bolo a je nemožné. Žalovaní preto navrhli, aby odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním zmenil a žalobu ako nedôvodnú v celom jej rozsahu zamietol s tým, že žalobkyňa uloží povinnosť náhrady trov konania alebo eventuálne, aby tento rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Odvolanie žalovaných 1/, 2/ bolo doručené žalobkyňi, resp. jej právnej zástupkyňi, dňa 13. 07. 2018. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaných 1/, 2/ nevyjadřila.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 potvrdil ako vecne správny.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Na základe podaného odvolania žalovaného tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie

náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsahu odvolania žalovaného a odvolacie dôvody žalovaných 1/, 2/ uvedené v ich odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom ohodnotení dôkazov.

9. Nad rámec uvedeného odvolací súd uvádza, že odvolaním napadnutý rozsudok je v poradí druhým meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie v predmetnej veci. V predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, ktorým bol zrušený rozsudok súdu prvej inštancie o určení vlastníckeho práva žalobkyne vo veľkosti podielu 1/8 k špecifikovaným nehnuteľnostiam bolo konštatované, že v predchádzajúcom priebehu konania žalovaní 1/, 2/ nenamietali platnosť výmeru o vlastníctve pôdy, ktorý je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti. Odvolací súd už v predmetnom rozhodnutí konštatoval, že je nesporné, že podľa nariadenia Slovenskej národnej rady zo dňa 05. 09. 1946 č. 104/1946 Zb. SNR z ustanovenia § 1 ods. 2 vyplýva, že výmer o vlastníctve pôdy je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu pridelenej poľnohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovní súd urobí zápis vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia. Odvolací súd konštatoval, že je nesporné, že výmer o vlastníctve pôdy dotýkajúci sa právnych predchodcov žalobkyne je verejnou listinou, ktorá dokazuje vlastnícke právo - spoluvlastnícky podiel právnych predchodcov žalobkyne k nehnuteľnosti, ku ktorej sa domáha určenia spoluvlastníckeho podielu. Toto by platilo za predpokladu, že neexistuje žiadny iný doklad, ktorý by spochybňoval takéto nadobudnutie vlastníckeho práva v prospech nehnuteľnosti, ku ktorej sa žalobkyňa domáhala určenia spoluvlastníctva. Krajský súd nespochybnil záver vyslovený v rozsudku okresného súdu o tom, že odňatie prídelu majetku na základe výmeru o vlastníctve pôdy mohlo podľa § 23 nariadenia č. 104/1945 Zb. vykonať len poverenie Národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu, pričom táto kompetencia, tak ako vyplýva z obsahu spisového materiálu prešla neskôr na krajské národné výbory. Ďalej odvolací súd poukázal na obsah rozhodnutia Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV v Lučenci zo dňa 05. 01. 1958. V tomto je uvedené, že k nemu dochádza z dôvodu, že prídelca pridelený majetok odovzdal Štátnym lesom. V čase vydania predmetného rozhodnutia ONV v Lučenci, odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva bolo v platnosti ustanovenie § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka č. 141/1950, podľa ktorého vlastníctvo sa stráca najmä tým, že ho nadobudne niekto iný, alebo že sa ho vlastník vzdá. Táto okolnosť nebola žiadnym spôsobom v priebehu celého konania riadne objasnená, napriek tomu, že právny zástupca žalovaných 1/, 2/ na túto okolnosť v priebehu konania poukazoval. Ak Okresný národný výbor, odbor poľnohospodárstva a lesného hospodárstva vydal rozhodnutie zo dňa 05. 01. 1958 označené ako Odňatie prídelu, avšak nie z dôvodov, ktoré prešli ako kompetencia z § 22 ods. 2 nariadenia SNR č. 104/1945 Zb. na krajské národné výbory, ale z toho dôvodu, že prídelcovia odovzdali pridelené nehnuteľnosti späť štátu, a to do užívania Štátnym lesom, ktoré nehnuteľnosti v mene štátu bude spravovať ONV v Lučenci, tak táto okolnosť by mohla mať právny význam pre posúdenie toho, či napriek výmeru o vlastníctve pôdy nedošlo k odovzdaniu aj podielu patriaceho právnym predchodcom žalobkyne späť štátu, ale nie z tohto dôvodu, že by sa títo nestarali o majetok, ktorý im bol pridelený do vlastníctva ako riadni hospodári, ale z toho dôvodu, že sa mohli vzdať svojho vlastníctva a tento majetok odovzdať späť štátu. Preto, aj keď by existovala prídelová listina, tak na základe dovoleného zákonného postupu podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného od roku 1950 mohlo zaniknúť vlastnícke právo prídelcu tým, že sa prídelca svojho vlastníctva vzdal. Odvolací súd uviedol, že uvedenú okolnosť bude potrebné v ďalšom konaní pred súdom prvej inštancie náležite objasniť. Ďalej bol súd prvej inštancie usmernený na náležité objasnenie a ustálenie otázky, či bolo vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam uplatňované i ako reštitučný nárok zo strany žalobkyne podľa § 3 ods. 1 zákona č. 503/2007. Ak by totiž bol daný reštitučný dôvod na vrátenie vlastníctva podľa vyššie uvedeného zákona a podľa tohto zákona by bol predmetný nárok zo strany žalobkyne i uplatnený, potom by musel i okresný súd brať do úvahy i výsledok uvedeného konania a v konečnom dôsledku sa vysporiadať s tým, či v danom prípade mohla žalobkyňa v predmetnom konaní určujúcim výrokom požadovať určenie

spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá je označená v žalobnom návrhu (a tiež vo výrokovej časti rozsudku).

10. Na uvedené svoje predchádzajúce odôvodnenie a argumentáciu odvolací súd poukazuje, aby zvýraznil intencie dané súdu prvej inštancie, v rámci ktorých má vykonať dokazovanie a na vyriešenie ktorých otázok sa mal súd prvej inštancie po vrátení veci opätovne zamerať.

11. Pokiaľ sa týka možného duplicitného nároku žalobkyne, súd prvej inštancie uvedenú otázku zisťoval, túto objasnil a v odôvodnení v poradí druhého odvolaním napadnutého rozsudku sa s ňou i náležite vysporiadal. Uviedol, že z pripojeného spisu Obvodného pozemkového úradu Lučenec č. LC/2010/00011 je zistiteľné, že rozhodnutím zo dňa 14. 12. právoplatným 03. 01. 2011 bolo reštitučné konanie k nehnuteľnostiam prideleným do vlastníctva ako spoločný majetok pre prídelcov Q. B. X. a manželka P. a sedem spoločníkov právoplatne zastavené. Navyše reštitučné konanie a rozhodnutie sa týkalo len parciel č. XXXX, XXXX/X, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX a XXXX spolu vo výmere 426566 m², u žalobkyne v podiele 1/8, pričom zároveň nehnuteľnosť, ktorá je predmetom konania v súdnej veci, nebola predmetom uvedeného reštitučného konania. Preto je i výsledok reštitučného konania vyššie uvedeného v tomto spore právne bezvýznamný. Je tak možné konštatovať, že súd prvej inštancie v rámci ďalšieho procesného postupu konal a vykonal dokazovanie v rámci usmernení daných odvolacím súdom a s konkrétnou čiastkovou otázkou, zvýraznenou odvolacím súdom sa náležite vysporiadal. V tomto smere je záver prijatý súdom prvej inštancie vecne správny a podklad preň vyplýva z vykonaného dokazovania.

12. V ďalšom konaní bolo (i v zmysle intencií zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici) preto potrebné vyriešiť otázku, či vlastnícke právo svedčiace právnym predchodcom žalobkyne (jej rodičom) na základe výmeru prešlo, resp. mohlo prejsť na iný subjekt, konkrétne na štát a to buď v dôsledku dobrovoľného odovzdania vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam alebo na základe rozhodnutia Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV v Lučenci pod číslom XXXX/XX zo dňa 05. 01. 1958. V tejto súvislosti súd prvej inštancie po zrušení a vrátení veci vykonal dokazovanie výsluchom samotnej žalobkyne, ako aj opätovným výsluchom svedkov M. K. a V. B., z ktorých výsluchov nebolo možné prijať záver o tom, že by právni predchodcovia žalobkyne predmetný majetok, resp. vlastnícke právo k pôvodne prideleným hospodárskym nehnuteľnostiam dobrovoľne odovzdali inému subjektu, konkrétne štátu. Z vykonaných výsluchov ako žalobkyne, tak i svedkov vyplynulo, že právni predchodcovia žalobkyne i s ostatnými prídelcami, na prídelovom majetku riadne hospodárili, starali sa i o poľnohospodársku pôdu, na tejto pestovali napr. zemiaky, s touto boli spätí, obhospodarovali pasienky, chovali hospodárske zvieratá a taktiež mali do budúcnosti plány uvedené nehnuteľnosti užívať, resp. si na nich postaviť domovú nehnuteľnosť. B. V. B. vzťah právnych predchodcov žalobkyne k prídelovému majetku vyjadril v tom zmysle, že „pôda bola ich živiteľkou, vybojovali si ju vlastným životom“. Rovnako svedkyňa M. K., ktorá bola v konaní vyslúchnutá a ktorá vypovedala o okolnostiach spôsobu života a hospodárenia na prídelovom majetku, ktoré sama zažila a vnímala, v tom smere, že prídelcovia na majetku riadne a poctivo hospodárili, obhospodarovali pasienky, pestovali zemiaky a chovali ovce, čo dopestovali, z toho žili, nakoľko doba bola vtedy ťažká. K okolnostiam, či mohol byť majetok prídelcami odovzdaný štátu dobrovoľne, svedkyňa uviedla: „myslím si, že dobrovoľne nie, pretože sme z toho žili. Čo sa dopestovalo, tak z toho sme žili. Boli to veľmi ťažké časy, rodičia na tej pôde veľmi ťažko pracovali, takže si myslím, že dobrovoľne nie.“ Vykonaným dokazovaním sa tak nepodarilo ustáliť, resp. prijať záver o tom, že by prídelcovia odovzdali majetok štátu dobrovoľne, že by sa sami, z vlastného rozhodnutie dobrovoľne vzdali vlastníctva k nehnuteľnostiam, ktoré im boli pridelené. Z vykonaného dokazovania vyplýva záver, že na uvedené ani nebol logický dôvod. V tejto časti súd prvej inštancie usmernenia odvolacieho súdu rešpektoval, vo veci vykonal náležité dokazovanie dôkazmi navrhnutými sporovými stranami, pričom výsledkom uvedeného bol záver o tom, že prídelcovia sa sami dobrovoľne vlastníckeho práva nevzdali, že majetok im predtým pridelený výmerom o vlastníctve pôdy č. XXXX/XX - X dobrovoľne neodovzdali späť štátu do užívania štátnym lesom.

13. V nadväznosti na vyššie uvedený v konaní zistený a súdom konštatovaný záver, je potrebné vysporiadať sa s otázkou, či rozhodnutie Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva zo dňa 05. 01. 1958 bolo rozhodnutím vydaným v súlade s vtedy platnými a účinnými právnymi predpismi a či uvedené rozhodnutie malo účinky, v dôsledku ktorých by mohlo nastať odňatie vlastníckeho práva právnymi predchodcami žalobkyne. Odvolací súd i na naďalej zotrúva na právnom závere, ktorým

nespochybnil konštatovanie súdu prvej inštancie obsiahnuté v predchádzajúcom rozsudku, že odňatie prideleného majetku na základe výmeru o vlastníctve pôdy mohlo podľa § 23 nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR vykonať len Povereníctvo národnej rady pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu, pričom táto kompetencia neskôr prešla na krajské národné výbory. S uvedenou otázkou (ne)platnosti rozhodnutia Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva zo dňa 05. 01. 1958 ako rozhodnutia vydaného v správnom konaní, (ktoré má však charakter nulitného právneho aktu, resp. „paaktu“) sa podrobne vysporiadal súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku pod bodom 21, 22, 23, 24, 25 i 26 uvedeného rozhodnutia. Nakoľko detailné a podrobné zdôvodnenie obsiahnuté v predmetnom rozsudku považuje odvolací súd za vecne správne, pričom uvedený záver bol naznačený už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, odvolací súd sa s uvedeným stotožňuje a v podrobnostiach na rozhodnutie vo vyššie uvedených odsekoch odkazuje.

14. Až v podanom odvolaní žalovaní namietali, že by právni predchodcovia žalobkyne mohli riadne nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným (pridelovaným) nehnuteľnostiam na základe Výmeru o vlastníctve pôdy č. XXXX/XX - X vydanom Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave, keď zvýraznili tú skutočnosť, že zápis vlastníckeho práva knihovým súdom nebol (dosiaľ) vykonaný a to zrejme pre nedostatky samotného výmeru spočívajúce v nesprávne uvedenej výmere pridelených nehnuteľností, z dôvodu absencie prídelovej listiny a tiež z dôvodu absencie okrúhlej pečiatky na rozhodnutí (výmeru). Podľa názoru žalovaných uvedený výmer sám o sebe nemôže byť spôsobilým titulom pre nadobudnutie vlastníckeho práva. Uvedená otázka je zásadná a kľúčová, nakoľko skúmanie dvoch vyššie uvedených okolností (dobrovoľné vzdanie sa vlastníckeho práva či odňatie vlastníckeho práva rozhodnutím odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV v Lučenci č. Pod XXXX/XX zo dňa 05. 01. 1958) má svoje opodstatnenie len v prípade, ak právni predchodcovia žalobkyne vlastnícke právo k prideleným nehnuteľnostiam riadne nadobudli. V konaní pred súdom prvej inštancie žalovaní spočiatku nenamietali platnosť výmeru, avšak mali za to, že v rozhodujúcom období bolo vlastnícke právo podmienené zápisom do pozemkovej knihy rozhodnutím príslušného bývalého knihového súdu a že zápis z takéhoto pohľadu nemohol mať len deklaratórny význam.

15. Odvolací súd uvádza, že hoci táto otázka spočiatku v priebehu konania namietaná nebola a nebola považovaná za spornú, vzhľadom na odvoláciu námietku žalovaných v tomto smere, je potrebné prisvedčiť právnomu záveru súdu prvej inštancie, ktorý považoval Výmer o vlastníctve pôdy č. XXXX/XX - X vydaný a schválený Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave dňa 18. 05. 1948 za spôsobilý titul nadobudnutia vlastníckeho práva a to i s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 123/2003 (R 44/2005), ktorým boli vyslovené viaceré právne vety a sice, že „výmery a prídelové listiny ako verejné listiny boli, aj sú v súčasnosti dokladmi o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam a sú vkladuschopnými listinami, spôsobilými pre zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností“. „Mimo rámec správneho súdnictva všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu; môže ho preskúmať len so zreteľom na to, či ide o akt nulitný (ničotný). Nulitným aktom je správny akt, vydaný tzv. absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom, z ktorého nevznikajú žiadne právne následky, na rozdiel od aktu neplatného, pri ktorom sa uplatní prezumpcia jeho správnosti až do doby zrušenia jeho účinkov (zrušením alebo zmenením). Súd je viazaný rozhodnutím správneho orgánu o prídele nehnuteľnosti potiaľ, že je povinný vychádzať z jeho účinkov, ktoré sa prejavujú v tom, že právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva je rozhodnutie o ich prídele“.

16. V prejednávanej veci sa otázkou platnosti Výmeru o vlastníctve pôdy č. XXXX/XX - X zo dňa 18. 05. 1948, vydaného a schváleného Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave, ako titulu nadobudnutia vlastníckeho práva súd prvej inštancie zaoberal a svoje rozhodnutie podrobne zdôvodnil v bodoch 15, 16, 17, 18, 19 odôvodnenia rozsudku. Odvolací súd konštatuje vecnú správnosť odôvodnenia súdu prvej inštancie, s týmto sa stotožňuje a v podrobnostiach naň poukazuje.

17. V súdnej veci z vyššie uvedeného výmeru Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave o vlastníctve pôdy pridelenej podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR a v znení nariadenia č. 64/1946 zberky nariadení SNR vyplýva, že uvedeným (výmerom) bol pridelený spoločný majetok pre Q. B. X s manželkou P. a 7 spoločníkov, ktorí vyplývajú zo zoznamu prídelcov, ktorý tvorí neoddeliteľnú prílohu predmetného výmeru. Predmetným výmerom boli pridelené do vlastníctva pôdohospodárske nehnuteľnosti v kat. úz. C. o celkovej výmere 42 hektárov 6566 m², ktoré sú označené vo vložke č.

4 ako parcela č. XXXX domovní o výmere 0,742 a ostatných 16 parcel, ktoré však nie sú predmetom prejednávanej veci. V článku IV. uvedeného výmeru je uvedené, že tento výmer o vlastníctve pôdy je podľa ust. § 1 ods. 2 nariadenia č. 104/1946 zberky SNR verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovný súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia.

18. Z uvedeného tak vyplýva, že prídelcovia uvedení v samotnom výmere o vlastníctve pôdy, ako aj v zozname prídelcov tvoriacom prílohu výmeru, nadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam samotným výmerom. Výmer o vlastníctve pôdy vydaný Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy bol podľa vtedy platných právnych predpisov právnym titulom, ktorým prídelca nadobudol pridelené nehnuteľnosti do vlastníctva. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že Poverenie pôdohospodárstva a pozemkovej reformy vydávalo podľa nariadenia vlády č. 104/1945 Sb. n SNR a nariadenia vlády č. 104/1946 Sb.n SNR výmery o vlastníctve pôdy. Bývalé okresné národné výbory vydávali podľa zákona č. 142/1947 Sb. a zákona č. 46/1948 Sb. prídelové listiny, ktoré mali rovnaké právne účinky. Tieto výmery a prídelové listiny (oboje ako verejné listiny) boli a sú dokladmi o vlastníctve prídelcov k prideleným nehnuteľnostiam. Uvedená skutočnosť vyplýva zo znenia ust. § 1 ods. 2 nariadednia č. 104/1946 Sb. n SNR, podľa ktorého je výmer o vlastníctve pôdy verejnou listinou, dokazujúcou vlastnícke právo (teda verejnou listinou konštituované vlastníckeho právo) prídelcu k pridelenej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihový súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu. V tejto súvislosti je opätovne potrebné zdôrazniť, že vlastníctvo k pridelenému, resp. prídelovému majetku podlieha osobitnému režimu a malo svoju osobitnú právnu úpravu, na ktorú poukázal súd prvej inštancie, ako i súd odvolací, ktorá sledovala účel urýchleného usporiadania vzťahov a okamžitého resp. kontinuálneho výkonu obhospodarovania hospodársky využiteľného majetku, ktorý boli predmetom konfiškácie a následného pridelenia osobám a subjektom určeným právnymi predpismi a vybraným osobitnými komisiami. Uvedenému zjavne svedčí i znenie ust. § 17 zákona Ústavodárneho Národného zhromaždenia republiky Československej č. 46/1948 Sb. o novej pozemkovej reforme (trvalej úprave vlastníctva k pôde), na ktoré analogicky odvolací súd poukazuje a podľa ktorého „pridelená pôda prechází dňem převzetí držby do vlastníctví přídelce. Přídelce je povinen na přidelené půde osobne pracovati s péčí řádného hospodáře“.

19. V súdnej veci tak bolo preukázané, že právní predchodcovia žalobkyne nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu Výmerom o vlastníctve pôdy č. XXXX/XX - X zo dňa 18. 05. 1948. V konaní bolo preukázané, že ich vlastnícke právo nebolo v ďalšom platne prevedené na žiadny iný subjekt a uvedené nemohlo byť podľa vtedy platného práva ani odňaté rozhodnutím odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV v Lučenci zo dňa 05. 01. 1958, Výsluchmi svedkov a tiež žalobkyne mal súd za preukázané, že právní predchodcovia žalobkyne sa vlastníckeho práva k predtým prideleným nehnuteľnostiam ani dobrovoľne nevzdali a tento majetok dobrovoľne neodovzdali štátu, do užívania Štátnym lesom.

Keďže tak žalobkyňa preukázala existenciu vlastníckeho práva právnymi predchodcov v konkrétnom podiele titulom výmeru o vlastníctve pôdy a rozhodnutiami vydanými v dedičských konaniach po svojich rodičoch preukázala právne nástupníctvo po prídelcoch uvedených vo výmere o vlastníctve pôdy, je rozhodnutie o určení vlastníctva žalobkyne v podiele 1/8 vecne správne. S poukazom na uvedené dôvody odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok postupom podľa § 387 ods. 1, 2 potvrdil vo výroku I. ako vecne správny.

20. Ako výrok závislý odvolací súd preskúmal i výrok o trovách konania, ktorým bol priznaný žalobkyňi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % voči žalovaným 1/, 2/ s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobkyňa bola v konaní úspešná v celom rozsahu, t. j. jej žalobe bolo vyhovené celkom, rozhodnutie o trovách konania taktiež odvolací súd potvrdil ako vecne správne.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom žalovanými 1/, 2/ títo neboli úspešní ani sčasti a procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží v celom rozsahu žalobkyňi. Tejto by potom vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP, avšak keďže žalobkyňi v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli (k odvolaniu žalovaných sa žalobkyňa nevyjadřila, ani neplatila súdny poplatok), odvolací súd rozhodol, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobkyňi, hoc procesne úspešnej v odvolacom konaní, z uvedených dôvodov nepriznáva.

22. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).